

інсулінотерапії при ЦД I типу є базис-болусна терапія: введення інсуліну короткої дії перед основними прийомами їжі і додаткове введення інсуліну середньої тривалості або тривалої дії для покриття потреби у базальному інсуліні. Популярність набуває швидкодіючий аналог інсуліну НовоРapid. Звичайно 50-70% добової дози інсуліну припадає на інсулін короткої дії, ця доза ділиться між прийомами їжі із врахуванням режиму харчування пацієнта. Решта 30-50% загальної дози інсуліну припадає на інсулін тривалої дії і переважно ділиться на дві ін'єкції протягом дня.

Базальний і болусний (прандіальний) компоненти базис-болусної терапії виконують функції та в ідеалі повинні діяти незалежно один від одного. Базальний компонент інсулінотерапії повинен покривати потребу у базальному інсуліні протягом всього дня, у той час як болусний інсулін повинен забезпечувати потреби в інсуліні, викликані підвищенням глікемії після їди. Застосування інсуліну НовоРapid наближує базис-болусну терапію до профілю ендогенної інсулінової секреції у здорових людей. Терапія людським розчинним інсуліном короткої дії не може імітувати фізіологічний профіль інсуліну, оскільки досягає піку своєї біологічної активності та елімінується повільніше, ніж ендогенний прандіальний інсулін. Швидкий початок дії інсуліну НовоРapid зумовлює точніше співпадіння піку постпрандіальної глікемії та максимальної активності інсуліну. До часу наступної ін'єкції інсулін НовоРapid на відміну від людського розчинного інсуліну цілковито втрачає біологічну активність[2].

У пацієнтів із ЦД I типу терапія інсуліном НовоМікс 30 починається із дози 0,4-0,6 Од/кг/добу, яку ділять на дві рівні ін'єкції, перед сніданком і вечерею. Доза титрується із кроком у 2-4 Од. кожні три-чотири дні. Пацієнти із ЦД I типу повинні визначати рівень глікемії перед сніданком, до і після прийомів їжі, перед якими вводиться інсулін, та перед сном. Пацієнти, які отримують 2 ін'єкції змішаними видами інсулінів, повинні проводити моніторинг глікемії 2 рази на день: перший раз перед сніданком, другий раз або перед обідом, або перед вечерею, або перед сном. При ЦД 2 типу контроль глікемії слід проводити перед сніданком, після сніданку і перед сном. При інтенсифікованій схемі інсулінотерапії ЦД I типу контроль рівня глікемії слід проводити перед та через 2 години після кожного прийому їжі і перед сном.

Режими терапії можуть вважатись успішними, якщо вони дозволяють досягнути і підтримувати наступні показники:

- рівень HbA_{1c} не більше 7%
- глікемія натщесердце та препрандіально 5-7,5 ммоль (90-130 мг%)
- постпрандіальна глікемія <9 ммоль/л (160 мг%)
- відсутність важких гіпоглікемій

У вагітних жінок з діабетом добрі показники глікемічного контролю можуть бути досягнуті тільки при інтенсивних режимах інсулінотерапії із застосуванням багаторазових ін'єкцій або інсулінової помпи. Нині ще не отримані остаточні результати досліджень стосовно оцінки застосування інсуліну НовоРapid при вагітності. Терапія двофазним аналогом інсуліну НовоМікс 30 у режимі двох ін'єкцій на добу не рекомендується для застосування у вагітних жінок із діабетом.

При ожирінні або надмірній масі тіла контроль на монотерапії ПЦЗП можна покращити, додаючи одну ін'єкцію готової суміші інсуліну 30/70 перед вечерею.

При супутніх захворюваннях і підвищенні глікемії понад 15 ммоль/л /270 мг% рекомендується дрібне введення інсуліну НовоРapid кожні три-чотири години у дозі, що становить 50% від звичайної дози, яку вводять безпосередньо перед їдою [2].

Таким чином, застосування нових аналогів інсуліну НовоРapid та НовоМікс 30 дозволить покращити якість життя пацієнтів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ефимов А.С., Германюк Я.Л., Генес С.Г. Сахарний діабет. – Київ: Здоров'я, 1983. – 224 с.
2. Рекомендації з лікування аналогами інсуліну. // Інформаційний лист № 33. А/Т НовоНордіск, II квартал 2005 року. – Київ, 2005. – 77 с.

Т. Г. ТЮРІНА РЕЛІГІЙНІ, ДУХОВНО-ЕЗОТЕРИЧНІ, ФІЛОСОФСЬКІ СУЧАСНІ ВЧЕННЯ ПРО ПРИРОДУ ТА ЕВОЛЮЦІЮ ЛЮДИНИ

У статті розглядаються релігійні, духовно-езотеричні філософські вчення, погляди сучасних науковців стосовно природи людини та напрямку її еволюції.

В статті розглядаються релігійні, духовно-езотерическі філософські учення, погляди сучасних учених про природу людини та напрямки його еволюції.

The article considers religious, spiritual and esoteric philosophic doctrines, modern scholars' views on human's nature and direction of his evolution.

У даній статті в контексті теологічних, езотерических, філософських, психологічних, педагогічних, природничих систем робиться спроба показати, що існуючі позиції та погляди щодо розуміння людської природи і сутності її еволюції у своєму синтезі, взаємно доповнюючи одне одного, дають загальне уявлення про людину як біосоціодуховний феномен, цілісну істоту у єдності її духу, душі і тіла.

У християнстві розрізняти у людській істоті “дух”, “душу” і “тіло” почав ще апостол Павло. За його словами, “є тіло земне, є тіло душевне, є тіло духовне” (Кор. 15: 42-45).

Видатний православний богослов О.Мень писав з цього приводу: “Християнська антропологія визнає в людині три рівні, які відповідають трьом головним аспектам пізнання і трійстої структури реальності. Перший, найбільш пов'язаний із зовнішньою природою рівень – тіло; другий, пограничний, – душа або психіка; третій, найглибший, – дух. Дух створює людське “Я” і ту вищу властивість людини, в якій відображається Образ і Подоба Божа” [10, с. 115].

Теософія і Жива Етика теж фіксують складну структуру людини:

“Я” – божественне, духовне, вогняне, надлюдське, незмінне – Божественна Монада;

“Я” – душевне або тонке, вічне начало людини, одне для всіх втілень і життів, їх реальне істинне ядро – індивідуальність;

“Я” – тілесне, матеріальне, смертне, тимчасове – особистість.

У вченнях говориться про вогняне, тонке і фізичне тіла, які, згідно з концепцією перевтілення, визначають можливість та час перебування людини у різних світах: вогняному, тонкому і фізичному.

Як свідчить аналіз літератури з проблеми дослідження, християнська антропологія, духовно-езотеричні, філософські вчення трактують людину як синтез, єдність духовного, надприродного, космічного і природного, земного, тілесного, а саму людину – як жителя Землі і Всесвіту.

Що ми розуміємо під поняттями “дух”, “душа”, “тіло”? Яка різниця між ними? Які функції вони виконують в нашому житті? У якому взаємозв'язку знаходяться ці складові частини людини? Чи можна говорити про еволюцію “духу”, “душі”, “тіла”? У чому полягає сутність і напрямки їх еволюції?

В релігійному тлумаченні поняття “дух” означає силу вищого життя, яке вдихається в людину Богом з метою спілкування людини зі своїм Творцем, просвітлення, одухотворення як душі і тіла земної людини, так і оточуючої дійсності.

Духовно-езотеричні філософські джерела як і християнське віровчення трактують людський дух як частинку Бога, надлюдське в людині, її істинне “Я”, яке проходить на Землі певну еволюцію.

Згідно думки окремих сучасних вчених (В. Онищенко, І. Волкова, Є. Мулдашева, В. Яйцева, В. Возняка та ін.), людський дух – це Іскра Божа, Вища Космічна Утворююча Надсила, згусток божественної інформації, який формує людську істоту: її душу і тіло.

Отже, виходячи із вищезазначеного, можна припустити, людина від народження наділена духовним, безсмертним Духом, який йде від Бога. Але вона повинна сама, власними зусиллями, через свій особистий досвід, життєві випробування, пробуджувати, розвивати і загартовувати свій дух, щоб стати нарешті істотою духовною. Тільки таким шляхом людина буде здатна реалізувати свою вищу суть, розкриваючи в собі можливості, які були закладені в її Монаді первісно Творцем.

Зі словом “дух” тісно споріднене поняття “духовність”. За апостолом Павлом: “є люди духовні” (Кор., 2,14). Але, як справедливо вказує Олесь Бердник “є безліч духовно незрілих людей” [Цит. за 3, с. 38].

Що таке духовність?

Християнство розуміє духовність як віру в Бога, відчуття в собі Божої Благодаті, Духа Божого, Його життєдайної енергії. Духовність трактується як спрямованість до Вищого, Абсолютного, Інобуття, коли конкретне життя людини присвячується Вищому, осмислюється як служіння Йому, коли сенс життя людини розкривається у взаємовідносинах з Богом.

Жива Етика трактує духовність як природньо напрацьовану людиною якість на основі Духу. За Вченням, духовність у кожній людині починає формуватись навколо “зерна Духу”. Згідно із Живою Етикою, органом духовності, тобто її провідником, вважається серце людини, тому у Вченні

особлива увага акцентується на вихованні серця – сердечних якостей людини. У Вченні зазначається, що на Землі можна зустріти людей з різним ступенем розвитку духовності [5, с. 306].

Отже, духовно-езотеричні філософські вчення пов'язують духовність з усвідомленим культивуванням людиною в собі найкращих сердечних якостей, що і призводить до розкриття спалаху її Духу і, відповідно, розвитку духовності людини.

Як свідчить аналіз літератури з проблеми дослідження, в основі природи духовності лежать вищі духовні цінності, прагнення до самопізнання і самореалізації, усвідомлене культивування в собі найкращих людських якостей, устремління жити за духовними заповідями – законами Добра, Істини, Краси, Любові, Миру, Гармонії; розуміння вищого сенсу свого життя у пориванні, потягу до Бога, внутрішня потреба “віддавати”, “діяти для інших”.

Розкриття і розвиток іскри, “зерна духу” у духовність людини здійснюється від поступового вдосконалення та одухотворення її провідників, через які виражається життя душі і тіла, до формування цілісної людини біосоціодуховного рівня з просвітленою свідомістю, яка за словами С.Шендрика “...прагне піднятися до Того, за чийм Образом і Подобою вона сотворена..., “наситити” своє земне існування глибокою духовністю” [4, с. 162].

Розглянемо наступні реалії людської істоти – її “душу” і “тіло”.

Душа, у християнському розумінні – це частина внутрішнього ества людини, зорієнтованого на віру в Абсолют. Чим тіснішим та надійнішим є зв'язок людини з Богом, тим багатшою є її душа. Якщо через тіло людина пов'язана з матеріальним світом, то маючи душу, частку Божого ества в собі, вона пов'язана зі світом духовним, надчуттєвим.

Православний мислитель архієпископ Лука називав “духом” ту сферу, де переважає і володарює духовна сторона, а “душею” – ту сферу, де духовне якнайтісніше сполучене з тілесним і залежить від нього.

Згідно з християнською антропологією, душевні явища поділяються на три розряди: думки, почуття та бажання. Головним органом розумової діяльності прийнято вважати мозок, почуттів – серце, воно ж трактується як відповідний центр життя людини. Бажанням людини керує воля.

Особлива увага аналізу природи людської душі приділяється у духовно-філософських вченнях. Так, близько до релігійних поглядів у трактуванні поняття “душа” стоять теософія і Жива Етика. Вони трактують людську душу як синтез інтелектуальної, емоційної і вольової сфер людини, а її призначення бачать у сприянні і забезпеченні еволюції людської істоти.

Як свідчить аналіз літератури з проблеми дослідження, і древні, і сучасні мислителі, релігійні і духовно-езотеричні вчення трактують душу як божественне в людині, як безсмертну, тонку, незалежну від тіла енергетичну субстанцію, яка, хоч і пов'язана з тілом, але живе власним життям, за власними законами, і більше відноситься до світу Вищого, Духовного, ніж земного.

Аналіз різноманітних джерел з проблеми дослідження дозволяє зробити висновок, що душа, об'єднуючи дух і тіло людини, є самостійною субстанцією, потойбічною безсмертною силою, особливою енергією, яка тимчасово перебуває у тілі людини. Будучи, з одного боку, основою внутрішнього психічного життя людини, джерелом психічних процесів, душа одночасно є і посередником між втіленою особистістю на Землі і монадою чи Духом на небесах, тобто пов'язуючою ланкою між Духом і тілом, духовним світом і світом земним. Її завдання, призначення – виражати і відображати Дух, і, еволюціонувавши до його рівня, нарешті, з'єднатися з Ним.

І остання складова цілісної людини – “тіло” – фізичне, шільне тіло людської істоти, яке являє собою мікрокосм, що знаходиться у багатосторонніх зв'язках з Макрокосмом.

Якщо вітчизною духу і душі людини є Всесвіт і Вічність, то наше фізичне тіло – плоть належить Землі.

Сучасні дослідники духовного напрямку розглядають фізичне тіло як містилице (храм) душі і духу, як спосіб їх прояву на фізичному плані, причому дух виступає як активне начало, і саме через душу просвітлює тіло людини.

Отже, тіло – це храм духу і душі людини, завдяки якому людина може реалізувати себе у світі щільної матерії.

Все більше вчених приходять до висновку, що для людства настав час принципових змін, які торкаються як її внутрішньої, так і тілесної природи, причому ця тілесна трансформація тісно взаємопов'язана з розвитком духовності кожної окремої людини. У міру одухотворення людина змінюється, трансформується відповідно і її фізичне тіло, яке стає дедалі “чутливішим”, витонченішим, досконалішим провідником, більш пристосованим для сприйняття і передачі Вищих, космічних енергій, сприяючи тим самим подальшій еволюції і просвітленню, оновленню оточуючого світу.

Ще великий вчений-провидець В. Вернадський, визнаючи незавершеність еволюції сучасної людини, писав, що сучасна людина не є вінцем природи, вінцем творіння, що вона продовжує еволюціонувати.

У якому ж напрямку передбачається еволюція людини? Що говорять про це видатні мислителі минулого та сучасні вчені?

Окремі мислителі як минулого, так і сучасності вважають, що наступний етап розвитку людства – це трансформація людини розумної в людину духовну.

За словами російського богослова В. Лосського, "...увесь людський склад повинен стати духовним, здобути подібність до Бога" [8, с. 97], щоб досягнути стану, про який писав апостол Павло: "Живу вже не я, а Христос живе в мені" (Гал. 2.20).

Аналогічну думку зустрічаємо у Г. Ващенко, за словами якого "Весь поступ людства є перехід від стану напівтваринного, в якому домінує переважно фізична природа і її фізичні потреби, до стану, в якому все більшу роль посідає природа духовна та її інтереси" (2, с. 20-21).

Тейяр-де-Шарден вважав майбутнє еволюції у злитті людей, у встановленні їх інтелектуальної і духовної єдності. Він пов'язував світовий еволюційний процес з перемогою Розуму, його перетворенням у єдиний світовий Розум, його злитті з Богом. Цей стан світу він назвав крапкою Омега.

Окремі вчені-природознавці говорять про майбутній енергетичний вид людства. А як вже зазначалося раніше, людський дух – це Іскра Божа, особлива космічна творча енергія, яка є першоосновою, першоджерелом усього існуючого. Таким чином, коли ми говоримо про енергетичний вид людства, то під цим поняттям розуміємо "духовний" вид людства, тобто людство, яке, позбувшись пуг своєї фізичної оболонки, перетворилося у творчу просвітлену одухотворену енергію. Так, К. Цюлковський писав з цього приводу, що людина, безперервно змінюючись, вдосконалюючись, у віддаленому майбутньому перетвориться у згусток енергії, стане єдиним видом променевої енергії.

Майбутніх "надлюдей" він уявляв собі як особливий вищий стан матерії і свідомості, передбачав "променисте" буття людства, розум, позбавлений тлінної оболонки людської істоти.

На думку вченого-духовидця, людина, шляхом еволюції переходячи у променеву форму високого рівня, скине з себе "білковий одяг" і продовжить буття у новій, небілковій формі, реалізуючи ідею безсмертя у часі і просторі.

Про те, що за своєю природою людина є енергетичною у своїй основі говорять і представники сучасної науки.

Згідно з новітніми даними, людина як складна інформаційно-біоенергетична система лише на кілька відсотків складається з фізичного тіла, а на 95-98 % – з енергоінформаційних шарів (пластів) – біополя

Про існування навколо будь-якого об'єкту особливого енергоінформаційного поля, яке повторює його по формі, зберігає в собі основні характеристики об'єкта, говорив ще у свій час В.Вернадський, розробляючи ідею ноосфери.

Російський вчений Л.Гурвіч ще у 1923 році довів, що у будь-якому організмі існує енергетичний (польовий) чи інформаційний "скелет" і що формування фізичного тіла, здійснюється власне за образом цього "скелета", чи біополя, яке, таким чином, є своєрідним генеральним планом чи проектом, на основі якого формується та розвивається людина [4].

Гіпотеза А.Гурвіча про наявність біологічного клітинного поля як польового еквівалента органів і всього організму експериментально підтвердилась у досвідах групи новосибірських вчених під керівництвом академіка РАМН В.Казначеева [6, с. 7].

На думку сучасних вчених, біополе – це енергоінформаційне поле, у якому міститься вся інформація про даний організм від моменту його народження. За експериментальними дослідженнями, біополе людини являє собою матрицю, вихідну основу, яка формує структуру фізичного тіла і в якому відповідно міститься уся інформація про даний організм.

Функціонування організму людини, її здоров'я тісно взаємопов'язане з її біополем. Будь-яка деформація біополя відіб'ється на функціонуванні органів і систем організму, на роботі його клітин і навіть стану молекул.

Сучасні вчені вважають, що біополе людини, з одного боку, є її панцирем, захисною сіткою від негативних руйнівних впливів зовнішнього середовища, а з іншого – засобом зв'язку з Космосом.

Отже, біополе людини – це не тільки згусток інформації про неї, але й міст між людиною і Космосом. Залежно від того, у якому стані знаходиться біополе людини (рівень її духовності), цей зв'язок здійснюється або дуже добре, або дуже погано. При порушенні біополя відповідно

порушується обмін інформацією між голографічною формою людини і інформаційним полем Всесвіту, між людиною і Космосом. Це означає, що відповідно порушується приплив енергії в організм людини. Порушення біополя – розрив енергоструктури виглядає подібно до “спайки” на енергоканалі, що блокує проходження енергії.

Людина сама може бути причиною деформації власного біополя: негативні емоції, злі думки, погані вчинки змінюють стан душі людини. В результаті порушується енергоінформаційний обмін людини із зовнішнім середовищем, Космосом (людина перестає отримувати енергію) і організм починає хворіти. Зокрема, ще В.Вернадський писав, що людина живе за рахунок космічної енергії.

Досліди сучасних російських учених А.Ф.Охатріна і В.Н.Сочеванова також доводять, якщо енергетична структура людини не отримує живлення, вона розпадається [13, с. 69].

Отже, завдяки біополю організм людини є “налагодженою” системою, через яку вона може черпати енергію та інформацію з Космосу і спілкуватися з іншими планами ества і буття. Саме через біополе здійснюється єдність людини зі світом, саме воно сприяє їх гармонічній, адекватній взаємодії.

Сучасна людина повинна усвідомлювати, як важливо для неї розвивати і зміцнювати власну духовність, яка має стратегічне значення у процесі її виживання і подальшої еволюції. Зокрема, у Живій Етиці підкреслюється: що чим вищий духовний потенціал людини, тим міцніший природний захист організму в цілому, її біополе. Це положення Живої Етики підтверджують дослідження А.В.Мартінова, на думку якого, що вища духовність людини, тим сильнішим і більшим навколо неї є шар польового захисту [10, с. 94].

Таким чином, чим вищий духовний рівень людини, тим міцніше її біополе, тим краще відбувається енергоінформаційна взаємодія, взаємообмін з оточуючим середовищем, насичення життєвою енергією, і відповідно, тим міцнішим є здоров’я людини.

Структура біополя людини є дуже складною.

В результаті великої експериментальної роботи, вченим вдалося підтвердити езотеричні уявлення про багат шаровість енергоінформаційного біополя (тонкого поля) людини і дослідити його буквально пошарово.

Зокрема, американський фізик Барбара Бреннан у своїй книзі “Руки Світла” [1] пише, що біополе людини складається із семи тонких тіл. Кожне таке тіло являє собою певний польовий шар, який є пов’язаний з чакрами людини. Кожній чакрі відповідає своє торсійне поле з особливими характерними властивостями. Чим вище піднімаємося по чакрах вгору – тим більш тонке, високочастотне торсійне поле притаманне відповідній чакрі [1].

Отже, дослідники виділяють у біополі людини сім тіл:

- фізичне;
- ефірне;
- астральне чи життєве начало;
- ментальне чи інстинктивний розум (нижчий розум);
- казуальне тіло (манас) чи інтелект – розум (розум вищий);
- будхічне тіло чи інтуїція – відчуття знання (духовний розум);
- атмічне тіло чи наша безсмертна сутність (вище духовне “Я” людини) [7, с. 45-46].

Атмічне тіло являє собою дух людини. Його ще називають “Іскрою Божою” чи “Божественною Монадою”, “Зерном Духу”.

Сукупність казуального і будхічного тіл вважається душею людини. Під впливом духу душа формує тонкі тіла людини, утворює енергоінформаційну голограму, на основі якої будується фізичне тіло.

Сучасний дослідник В.Ярцев так описує характер взаємовідносин, що складаються у тріаді “дух”–“душа”–“тіло”: “Душа через свою розкриту свідомість сприймає дух (інформацію). Рівень сприйняття душею духу залежить від ступеня розвитку її свідомості та духовності на даний момент часу. Сприйнята і трансформована свідомістю інформація, яка дається духом людини, використовується душею для розумової і чуттєвої діяльності в оточуючому світі. Далі усі думки, почуття, вольові акти, творчість за посередництвом ефірного тіла людини передаються його фізичному тілу” [15].

Таким чином, як вже відмічалось раніше, людина з її біополем – це енергоінформаційна система, завдяки якій вона здійснює енергоінформаційну взаємодію з усім оточуючим світом. У біополі людини міститься уся інформація про неї(її духовний, інтелектуальний, емоційний рівні і стани). Біополе людини, з одного боку, це захисна сітка, міцність якої залежить від рівня духовності

людини, а з іншого боку – через біополе відбувається взаємодія людини з Космосом, насичення життєвою енергією, що, знов таки, залежить від ступеня духовного розвитку людини.

Сучасна наука доводить енергоінформаційний характер природи людини, наявність біополя, яке є визначальним при формуванні і життєдіяльності людського організму.

Отже, людина – це енергоінформаційна структура відкритого типу, яка існує та розвивається у процесі сталого й безпосередньої взаємодії з Космосом.

Продовжуючи міркування щодо еволюції сучасної людини у напрямку її “енергетизації”, тобто поступового переходу з біологічного на енергетичний рівень, хотілося б звернутися до думки О.І.Реріх, яка говорила про формування нового, шостого енергетичного виду людства. Відповідаючи на запитання, яким буде тіло нової людини О.Реріх писала: “еволюція йде шляхом краси, і майбутні раси будуть покращуватися і витончуватися у формах в міру росту духовності [11, с. 5, 5, 34], у наступній шостій расі тканини фізичного тіла будуть витончуватися, розріджуватися і наближатися до стану ущільненого астрального тіла” [11; 2, 4, 36].

У вченні Живої Етики особливо наголошується, що цьому перетворенню людини у духовну істоту повинна передувати наполеглива і послідовна праця над собою і кожної людини, і всього людства у цілому, тому що вони тісно взаємопов'язані між собою як частка і ціле, як окремий орган і весь організм. Духовно вдосконалюючи себе кожна окрема людина тим самим піднімає духовний рівень всього суспільства у цілому.

Отже, еволюція людини відбувається у напрямку поступового одухотворення цієї матерії, у яку “одягається дух” при втіленні на Землі, злиття з її Вищим духовним “Я”, трансформації людини у високодуховну, світлоносну істоту – свідомотворчу силу Космосу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бреннан Б. Руки света. – М.: «Изд-во Астрель», 2001. – 288с.
2. Вишневецький О. Григорій Ващенко на тлі актуальних завдань сучасної української педагогіки / Етюди до системного аналізу // Григорій Ващенко: повернення в Україну.- Львів. Львів. обл. органі. Всеукр. Педагог. Тов-ва ім. Г. Ващенка, 2003.-с. 14-42.
3. Гриньох І. Олень Бердник. Утопіст чи харизматик на обрії другого тисячоліття християнства в Україні.- Рим: Видання „Богословії” 4, №54, 1980.-48с.
4. Гурвич П. С. Теория биологического поля,- М.: Госиздат, 1944, 155с.
5. Духовный образ России в философско-художественном наследии Н. К. и Е. И. Рерихов // Мат. межд. общ.-науч. конф. 1996.- М.: МЦР, 1998. – 344с.
6. Казначеев В. П. Феномен человека: космические и земные истоки.- Новосибирск: Книжное изд-во, 1991.-128с.
7. Клизовский А. И. Основы миропонимания Новой Эпохи. В 3 т. Т. 1. – Рига: «Виеда», 1990.- 310с.
8. Лосский В. Н. Очерки мистического богословия Восточной церкви. Догматическое богословие. – М.: Издатель «Центр СЕИ», 1991.-288с.
9. Письма Елены Рерих, 1929 – 1938. В 2 т. Т. 1.- Мн.: Белорусский фонд Рерихов, ПРАМЕБ, 1992. – 446с.
10. Мартынов А. В. Исповедимый путь. – М.: Прометей. 1990.-166с.
11. Мень А. В. История религии: В поисках Пути, Истоки и Жизни, В 7т. Т. 1. Истоки религии. – М.: СП «Слово», 1991. – 287с.
12. Сатпрем. Шри Ауробиндо Гхош или Путешествие сознания. – Бишкек: Глобус, 1992. – 270с.
13. Тихоплав В. Ю., Тихоплав Т. С. Жизнь напрокат. – СПб: ИД «ВЕСЬ», 2002. – 256с.
14. Шендрик С. М. Коммунистический идеал и личность. Философско-этический аспект. – Львов: Вища школа, 1988. – 252с.
15. Ярцев В. В. Мир души. – Омск: Книж. изд-во, 1999. – 304с.

А.В. ШЕВЧУК

ВПЛИВ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ НАСЕЛЕННЯ

Окреслено особливості впливу сучасних інформаційних технологій на спосіб життя населення, встановлена їх роль у формуванні здорового способу життя. Акцентується увага на